

De afterparty

Ivo Niehe

De afterparty

PERSOONLIJKE VERHALEN OVER
WAT U NOOIT TE ZIEN KREEG

ISBN 978-90-225-9808-5
ISBN 978-94-023-2027-5 (e-book)
NUR 320

Omslagontwerp: Pankra
Omslagbeeld: © Bogdan Anghel
Auteursfoto: © Bogdan Anghel
Zetwerk: Elgraphic

© 2023 Ivo Niehe en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten en fotorechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUDSOPGAVE

DROMEN MET JE OGEN OPEN	7
OPRAH WINFREY – de zin van beroemd zijn	13
PRINCE – een wereldster in de polder	15
ROALD DAHL – mantelzorger met gevoel voor humor en horror	28
LORD FRAUD – vier in stukken gesneden Ferrari's en vijf jaar cel	34
NED LAMBTON – een jonge lord in Toscane en <i>in trouble</i>	37
DE PROSTITUEE VAN HET BINNENHOF – boze kijkers (1)	48
DAVID HASSELHOFF – boze kijkers (2)	51
MIES BOUWMAN – de kritische koningin	53
LUIS SUÁREZ – de tranen (1)	60
RAFAEL VAN DER VAART – de tranen (2)	61
JOHNNY KRAAIJKAMP – er is een Amsterdammer doodgegaan	63
EEN HOND STEELT DE SHOW (1)	77
EEN HOND STEELT DE SHOW (2) – bij de Van Vollenhovens	79
DAPHNÉ DU BARRY – de gemene streek van Salvador Dalí	81
JOHN BERCOW – een Britse Bomans in het Lagerhuis	83
JESSYE NORMAN – televisie is geluid (1)	92
ALFRED (FREDDY) HEINEKEN – televisie is geluid (2)	94
GRACE JONES – geduld als schone zaak (1)	104
BRIAN WILSON – de <i>bad vibrations</i> van een genie	106
LUCIANO PAVAROTTI – geduld als schone zaak (2)	114
MIA FARROW – de lovers van Mia Farrow: Sinatra, Previn en Allen	116
LINDA McCARTNEY – geduld als schone zaak (3)	128
JULIO IGLESIAS – geduld als schone zaak (4)	129
YVES MONTAND – van kappersassistent tot bijna-president	131

SHIRLEY MACLAINE – het vergeefse streven naar perfectie	151
KEES MOMMA – van achter de onzichtbare muur	155
PRINS PHILIP – een televisie-interview is geen fotosessie	167
PRINS BERNHARD – een gedroomde boottocht in Porto Ercole	168
MICHAELA DEPRINCE – klaproos in een veld narcissen	170
SCHRIJVERS AAN DE TALKSHOWTAFEL	180
GERARD REVE – voor het soort dat ervan houdt	182
HUGO CAMPS EN JAN MULDER – padvinders van het fijne woord	190
SIR PETER USTINOV – <i>Weltbürger</i> met verlopen creditcards	192
PIM FORTUVN – een einde als Kennedy	208
AUDREY HEPBURN – kind van de oorlog	211
BENJAMIN FERENCZ – een held van honderdtwee jaar jong	214
RAMSES SHAFFY VERSUS ANDRÉ KUIPERS – de mooiste uitspraken	217
WUBBO OCKELS – astronaut met een missie	218
WAT SPREEKT U GOED UW TAAAALEN!	233

Dromen met je ogen open

Na veertig jaar televisie maken droomde ik ervan om een aantal van mijn favoriete gasten op één plek bij elkaar te brengen voor een feestelijke afterparty. De beroemdste, kleurrijkste en meest inspirerende personen nog één keer samen uit te nodigen voor een exclusief partijtje op een geweldige locatie. Ik zou dan op die avond optekenen wat ze nu eens niet alleen aan mij, maar ook aan elkaar te vertellen hadden.

Maar om te beginnen, waar zou je zoiets doen? Waar zou je deze doorgaans zeer verwend beroemde gasten nog een plezier mee doen? Het duurde niet lang of ik had de ideale locatie in gedachten: het sfeervolle terras van het restaurant La Colombe d'Or in het schilderachtige Zuid-Franse kunstenaarsdorp Saint-Paul-de-Vence, gelegen op een betaalbaar taxiritje van het vliegveld van Nice. Dit restaurant is beroemd geworden omdat kunstenaars als Pablo Picasso, Fernand Léger, Joan Miró, Georges Braque en Kees van Dongen lang geleden bij gebrek aan financiën daar hun rekeningen betaalden met kunstwerken. Stuk voor stuk waren ze naar het zuiden gekomen vanwege het bijzondere licht. En na gedane arbeid was het aan de Place du Général de Gaulle stemmig genieten en flink drinken geblazen met gelijkgestemden. Op zaterdagmiddag liep het aldra uit op een *guinguette*. Dan werd er onder het genot van extra veel rosé en pastis tot diep in de nacht gedanst. Alles dus betaald met schilderijen, tekeningen en beeldhouwwerken. De sfeer was er goed, de gasten deelden hun interesse voor kunst en plezier – en de lunch en het diner liepen steeds vaker tot in de allerkleinste uurtjes in elkaar over. Menig kunstenaar heeft er in de openlucht zijn roes uitgeslapen. Monsieur Roux, eige-

naar van de Colombe, besloot daarom ook een hotelletje te beginnen. Zijn echtgenote Marie ontpopte zich achter het fornuis als ongekroonde koningin van de *cuisine provençale*. Waar je het eerst moest doen met een simpele *sandwich jambon-fromage*, was er later grote tevredenheid over de kwaliteit van de *steak au poivre*. En de schulden bleven betaald worden met kunst. Daardoor staan, liggen en hangen er in ‘de Gouden Duif’ voor tientallen miljoenen aan de prachtigste werken – aan de muren van het restaurant, achter de bar en in de gangen van het kleine hotel, maar ook in de kamers en bij het zwembad. Er hangen ingelijste teksten die op een veiling een vermogen zouden opbrengen. Een gedicht van de Franse schrijver Jacques Prévert bijvoorbeeld, de taalvirtuoos die onder meer verantwoordelijk is voor het beroemde *Les Feuilles Mortes*.

Zo werd het piepkleine Saint-Paul in de loop der tijd de place to be voor wie zichzelf serieus neemt in de *première art* (de architectuur), de literatuur, de beeldende kunst, de muziek en de *septième art* (de cinema) tot de tiende kunst (video en multimedia). Bovendien kreeg het dorp ook nog een minischouwburg met de naam *Le Petit Théâtre*. Daardoor kwamen steeds meer cabaretiers en acteurs hier genieten van al het moois dat pa en ma Roux hadden opgebouwd. De plek kreeg door het artistieke elan iets magisch. Zoon Francis, de volgende generatie Roux, gaf het pand van zijn ouders een geweldige facelift door de façade van een eeuwenoud, vervallen chateau op de oude buitenmuur aan te laten brengen, waardoor de *auberge* een – zoals ze hier zeggen – *seigneuriale* allure heeft gekregen. Noem mij maar eens een kunstzinniger, passender decor met een mooiere historie voor een chic afscheidsfeestje.

Ik wist dat het voor een groot aantal gasten die ik wilde uitnodigen vertrouwd terrein was: Yves Montand had er jarenlang zijn eigen tafeltje (hij was ooit voor de helft eigenaar), Frank Sinatra behoorde tot de *habitués*. In het grote ‘La Colombe-boek’ lees je hoe lyrisch Churchill was over deze parel aan de Côte. Hier op het terras te mogen lunchen of dineren is een voorrecht.

Al sinds de opening van de Colombe is de menukaart onveranderd – onveranderd groot ook.

De enige wijzigingen die zo ongeveer per seizoen worden aangebracht, zijn de met potlood vermelde prijzen – en niet om het *bouquet de crevettes* of de *salade de truffes* betaalbaarder te maken... Duidelijk is te zien hoe vaak de prijzen al zijn uitgegumd van je *crudités*, je *sole meunière* en je *tarte* volgens het recept van Madame Roux. Kortom, voor ons feestje zou een *financial controller* geen overbodige luxe zijn, want een ding is zeker: het zou zo maar een dure grap kunnen worden.

Ook zou ik de Colombe op tijd moeten reserveren. Veelzeggend is dat het tijdens het Filmfestival van Cannes zelfs door de grootste sterren als één erezaak wordt gezien om hier een stoeltje te bemachtigen. Het liefst buiten op het terras.

Over het ‘waar’ van de afterparty bestond dus geen enkele twijfel. Het ‘hoe’ bleef een probleem, al was het maar omdat de helft van deze gedroomde gasten niet meer op onze aardbol rondloopt...

Een onmogelijke droom natuurlijk, om niet te zeggen een krankzinnig plan. Maar ik hield me vast aan de lijfspreuk van Yves Montand, die ik tot leidraad van mijn denken heb gemaakt: ‘Nooit leven met je ogen dicht, altijd blijven dromen met je ogen open.’ Zou die droom niet op een andere manier werkelijkheid kunnen worden? Jawel, op papier.

Stel je voor. Prince aan de bar, nippend aan een limoncello, sir Peter Ustinov die de ober wenkt voor een *melon jambon*, Mies Bouwman in gesprek met Tom Jones. Zij zou nieuwsgierig zijn naar het grote geheim van de tachtiger met de geweldige strot.

‘*Sir Tom, what’s your secret?*’

‘*My inversion table!*’

Mies zou hem niet-begrijpend aankijken.

‘Ik heb zo’n apparaat waarin je op je kop kunt hangen. Dat doe ik elke dag. Ik begon met een minuut of drie en de eerste weken nog niet helemaal verticaal. Nu kan ik het veel langer volhouden, tot een klein half uur aan toe. Die *total stretch* is ongekend heilzaam. Het blijkt ge-

weldig goed te zijn voor je rug. Maar er is meer. Doordat er extra veel bloed naar je hoofd stroomt, hebben er blijkbaar ook andere lichaamsdelen baat bij, van het strottenhoofd tot aan je kruin. Dat is althans mijn eigen theorie, want het is nooit bewezen, maar ik merk dat het werkt. Mijn stem is er in elk geval de laatste jaren alleen maar op vooruitgegaan.’

‘Ik ga er meteen een bestellen, Tom.’

‘Maar zorg wel dat er altijd iemand in de buurt is of houd je mobiel-tje bij de hand, want het is me wel eens gebeurd dat ik veel te lang ondersteboven bleef hangen, omdat het apparaat dienst weigerde.’

Roald Dahl die aandachtig het gedicht van Prévert staat te lezen. Het zou niet lang duren of een rijzige gestalte zou over zijn schouder meekijken. ‘*Not bad, hè?*’ *Gerard Reve meets Roald Dahl*. Twee schrijvers van totaal andere signatuur vol bewondering voor een stuk poëzie uit 1950. Reve zou Dahl vertellen dat hij nog wel een aardig onderwerp voor hem had.

‘Weet u hoe het komt dat mijn haar op mijn zestigste nog zo mooi is?’

De verbaasde Dahl zou zelfs met al zijn fantasie niet zo gauw een reden kunnen bedenken.

‘Omdat ik rooms-katholiek geworden ben.’

Aan het uiteinde van de bar zou een vertrouwde stem klinken van iemand die duidelijk met een goede openingszin voor de dag wilde komen: ‘*I find it always very interesting to meet a real lord. Not that it happened very often, because you are the first highness I meet in person.*’

Bedenk het Amsterdamse accent van Johnny Kraaijkamp erbij (want hij was het) en je begrijpt dat de man tegenover hem, de Engelse lord Lambton – whisky in de hand – een glimlach niet zou kunnen onderdrukken. Maar de twee zouden al vrij snel zijn uitgepraat. De oude Kraaij zou daarop van het terras de twee eetzaal inlopen en zijn ogen uitkijken. ‘Zo zeg, hier hangt me voor een paar pegels.’

Waar was het legertje beveiligers en hoe was het mogelijk dat die peperdure schilderijen en kunstwerken zomaar naast de open ramen

hingen? Hij was onder de indruk, maar ook kritisch: ‘Een setje trompetten en trombones op een achtergrond vastplakken... Dat is het soort moderne kunst waar ik heel weinig van begrijp.’

Maar het driedimensionale beeld bij de entree van het zwembad – wauw! ‘Die neem ik zo mee naar huis. Lord Lambton, ik neem aan dat u toch een mondje Frans spreekt? Kunt u voor mij de baas van het hotel vragen wat dat werkje achter de deur moet kosten?’

Yves Montand zou absoluut zeker op zijn vaste plek gaan zitten, het tafeltje naast de ingang van de bar, waar hij honderden onvergetelijke middagen en avonden had beleefd. Dit was zijn tweede huis. Als hij niet voor zijn werk op reis was, was hij meestal voor de deur van de Colombe aan het *boulen*. De paar vierkante meter in en rond het restaurant waren alles voor hem, want Montand was altijd in voor een wedstrijdje met de zilveren ballen.

Maar natuurlijk gebeurde het onvermijdelijke: met een klap ontwaakte ik uit mijn droom. Verrassend snel gevolgd door het besef dat ik al die mensen dan niet meer bij elkaar kon brengen, maar wel hun opmerkelijke verhalen zou kunnen vertellen in een boek.

Dit boek. Zo zou die droom op een andere manier werkelijkheid kunnen worden. Maar het moest meer worden dan een aantal anekdotes, meer dan een geschreven versie van de interviews. Wat er vanaf nu te lezen valt, is in feite een antwoord op de vraag: wat is er in al die jaren buiten de uitzendingen om, dus áchter de schermen, gebeurd? Afwisselend in *short stories* en langere verhalen. Sommige al eerder in boekvorm verschenen, maar nu wel geactualiseerd. Ik heb de gewoonte om tegen vrienden te zeggen: ‘Het leukste krijg je nooit te zien.’ Maar nu krijg je alles – en hoe ik het beleefd heb – in elk geval wel te lezen.

De zin van beroemd zijn

Televisieroem is zo betrekkelijk. Dit zijn drie alleszeggende voorbeelden uit een hele serie misverstanden:

Op een dag meldde ik me in Aalsmeer voor een afspraak met Joop van den Ende. Ik werd hartelijk begroet door de dienstdoende telefoniste en wilde me net gaan voorstellen, toen ze me met een niet mis te verstaan gebaar duidelijk maakte dat dat absoluut niet nodig was. 'Ik zal even zeggen dat u er bent. Meneer van den Ende, Hans van der Togt staat hier.'

Een andere keer moest ik op een na-middernachtelijk tijdstip bij een pompstation in de buurt van Schiphol mijn net getankte benzine afrekenen. De vrouw-op-leeftijd achter het glas schrok zich duidelijk een hoedje. 'Meneer Julio Iglesias!'

Ik reageerde met: 'Nou nou, het is al laat. Maar goed, ik wil wel een bonnetje.'

'En u spreekt nog Nederlands ook!'

En toen ik naar de tandarts ging, waren er twee verhuizers bezig voor zijn deur. De ene riep: 'Hé, Hanssie!'

De ander: 'Is 'm niet.'

'Jawel, Hanssie Kraaij. Ik ben fan!'

Maar een van de beroemdste televisievrouwen uit de geschiedenis is juist wél overtuigd van de zin van de roem.

Oprah. Geboren in een kansarme omgeving op het platteland van de Amerikaanse staat Mississippi. Vanaf haar negende werd ze regelmatig mishandeld en misbruikt. Op haar veertiende had ze een kind ter

wereld gebracht dat kort na de te vroege geboorte was overleden. Ontslagen als verslaggever bij het nieuws vanwege haar te grote emotionele betrokkenheid bij haar onderwerpen. Tranen met tuiten als ze een zaak moest verslaan die haar ráákte. En ze moest de voor menigeen ook zo herkenbare constante strijd leveren met haar overgewicht. In haar geval groeide dat uit tot een obsessie.

‘Het zat u niet mee. U was te dik, zwart, u kon niet zingen of basketballen, u kon alleen praten. Maar er was dat ene, grote omslagpunt in uw leven.’

‘Ik was een jong zwart meisje, dat opgroeide in een klein stadje, een dorp eigenlijk. Daar zag je nooit een zwarte die enige status genoot of waardevol werd gevonden, of zelfs maar aantrekkelijk. Op een avond zag ik als zwart meisje – in die tijd heette dat gekleurd, je identificeerde je niet met zwarten, want niemand wilde zwart zijn – in de *Ed Sullivan Show* drie vrouwen met pruiken en glitterjurken, die het nummer ‘Stop! In the Name of Love’ zongen. In die tijd zag je nooit knappe zwarten op tv. Alle zwarten uit het dorp belden elkaar meteen op: “Er zijn zwarte mensen op tv!” Ze misten het optreden van The Supremes omdat iedereen aan het bellen was. Maar toen ik het zag, dacht ik: wat is die vrouw mooi. Zo wil ik ook worden. En ik zal je wat vertellen. Die vrouw was Diana Ross en ik ben nooit zo bang, zo angstig geweest als voor het interview met Diana Ross. Ik kan er nog om huilen. De avond tevoren lag ik in mijn bed te snikken. En zij had geen idee dat ze mij die avond het idee had gegeven dat ik ook zo kon zijn. Dat heeft me al die tijd geholpen. Ik weet nu dat roem daarvoor dient: om duidelijk te maken wat er mogelijk is. Diana Ross ging het er alleen om of haar nummer een hit werd. Maar een klein zwart meisje dat thuis tv zat te kijken, zei: “O mijn god, dat kan ik ook bereiken.”

Een start vanuit een dergelijke bescheidenheid is niet iedereen gegeven...

Een wereldster in de polder

Daar was-ie dan, in hoogsteigen persoon. De wereldster die ons in wanhoop zou achterlaten, voordat hij zich van een onverwacht geweldige kant zou laten zien.

Groot nieuws op de redactie. Telefoontje van de platenmaatschappij van Prince. ‘Hij komt naar Nederland voor één televisieoptreden. En jullie zijn de gelukkigen!’

Een van de belangrijkste figuren uit de geschiedenis van de popmuziek zou naar ónze studio komen! Het leek onwerkelijk, maar al snel beseften we wat dit organisatorisch betekende. Het was bekend hoe lastig hij kon zijn. Bovendien zouden we duizenden fans op ons dak krijgen, die allemaal bij de opname wilden zijn. Er zouden strenge consignes komen van wat wel en wat niet aan hem gevraagd mocht worden. Want ja, er leek behalve een optreden zelfs een interview in te zitten – een zeldzaamheid. We zaten helemáál in een andere werkelijkheid dan we gewend waren toen we om te beginnen het lijstje binnenkregen met alles wat Zijne Majesteit voor hemzelf en zijn begeleiders geregeld wilde hebben.

In Kleedkamer 1 (bestemd voor de maestro zelf en eventueel zijn steun en toeverlaat, bassist Larry Graham): 6 flessen Spa Blauw, 3 flessen Spa Rood, 1 fles Pepsi, een thermosfles met heet water, diverse soorten kruidenthee, 1 potje honing, 2 hele citroenen plus een bijbehorende citrusknijper, papieren servetten, 20 plastic bekertjes (nog in de verpakking), 1 fles Merlot, een kurkentrekker, 4 theekopjes en schotels verpakt in folie, 4 theelepels op dezelfde wijze verpakt, 4 linnen servetten, een klein houten snijplankje, een fruitmesje, 4 water-

glazen, 1 ijsemmer (noot: dient regelmatig bijgevuld te worden) en 4 wijnglazen.

Voor Kleedkamer 2 en 3 (voor zijn entourage) gold ongeveer hetzelfde rantsoen, met als extraatje ‘verschillende veganistische hapjes’. Maar voor de kleedkamer van de band – bestemd voor zeven personen – gold een sterk afwijkend wensenpakket: 12 kleine flesjes Spa Blauw op ijs, vers fruit op een grote schaal, met in elk geval daarop bananen, appels en druiven, 1 groene kan versgeperst sinaasappelsap en vanzelfsprekend 7 drinkglazen, onder geen voorwaarde van plastic.

Qua type bestellingen viel het mee in verhouding tot wat bijvoorbeeld Mariah Careys begeleiders lieten aanrukken – exotische vruchten, uitsluitend in Zuid-Duitsland te bestellen, M&M’s (alleen de blauwe) en een bij Gall&Gall onvindbare whisky... en dan alles onaangeroerd laten staan. Hoe dan ook, we hadden de orders van het kamp-Prince als voorbode kunnen zien van wat ons te wachten stond.

Vanaf het moment dat hij op Schiphol-Oost het trapje van zijn privéjet afdaalde en de gereedstaande limo in dook, werd zijn humeur er niet beter op. Wat heet. Volgens zijn gevolg werd de sfeer aan boord van de stretchbak met de minuut grimmiger. *His Royal Badness* deed zijn naam eer aan. *The Minneapolis Genius*, geboren als Roger Nelson, aanbeden onder de naam Prince, had toch al een grote broer dood aan contact met de pers.

‘Laat mijn muziek maar het woord doen,’ was zijn credo. Dat hij zich ditmaal verwaardigde om tijdens zijn promotietour ook hier en daar een enkel antwoord op een vraag te willen geven, wekte dan ook alom verbazing. Meer dan een vaag geformuleerde bereidheid tot ‘een soort interview’ hadden we overigens niet gekregen. De reden van deze ongebruikelijke toezegging was de tot in zijn tenen opgeslagen woede over het gebrek aan creatieve vrijheid bij zijn platenmaatschappij. Maximaal één keer per jaar had hij een album mogen maken, terwijl in zijn hoofd zo ongeveer elke maand een nieuwe cd klaarlag. Een ‘wurgcontract’ dus. Uit protest ging hij lange tijd met een nep-tattoo van het woord SLAVE op zijn gezicht door het leven. Daarna volgden drie jaren

van werkweigering. Nu had hij die ketenen afgeschud en begon er een nieuwe fase van herwonnen artistieke vrijheid: *Rave un2 the joy fantastic*. Dat hoeft je niet te vertalen – de klank alleen al suggereert swing en vrolijkheid. Intussen had Prince op zijn vijfendertigste besloten voortaan als Taftkap door het leven te willen: *The Artist Formerly Known as Prince*. Zoveel afstand wilde hij nemen van het verleden.

Prince was een *loner*, maar wel een die van zijn omgeving verwachtte dat er naar zijn pijpen werd gedanst. Soms werkte hij tweeënzeventig uur aan één stuk, en wee de musicus die het waagde zelfs maar aanstellen te maken om te gapen. En bij alles gold: de baas wil totale controle. Niet voor niets had hij drie kwartier buiten Minneapolis zijn privé-studiocomplex opgezet: Paisley Park. Hier had hij vier hectare grond met daarop de meest hypermoderne, volledig geoutilleerde geluidsstudio's waarover hij permanent kon beschikken. Zoals bij alle koninklijke onderkomens in de wereld was het ook hier zichtbaar wanneer de eigenaar des huizes aanwezig was, want dan brandde er op het dak een vredesymbool in rood neon en was er licht boven in de glazen piramide.

Dat zijn humeur tijdens zijn bliksembezoek aan Nederland vanaf de eerste seconde op onweer wees, kwam omdat hij in de limo te horen kreeg dat ze een uur moesten rijden.

‘Gaan we niet naar Amsterdam?’

‘Nee, deze studio bevindt zich in de polder, op door Nederlanders op het water veroverd nieuw land.’

Alsof je mocht verwachten dat dat geografische detail iedere verdere irritatie zou wegnemen.

Het moet hem tijdens de tour al eerder rauw op zijn dak zijn gevallen. Prince verwachtte zijn tv-optredens te kunnen afwerken in megasporthallen en ging ervan uit dat de grootste aller televisiestudio's nog veel te klein zouden blijken vanwege de hordes fans die al maanden wakker lagen van zijn bezoek. Hij had wel al eerder vastgesteld dat in Europa programma's als het onze niet zelden in kleine, op sombere industrieterreinen gelegen ruimtes werden opgenomen, maar toen hij hoorde dat de reis dit keer naar een klein stadje in de polder ging en er maximaal honderdvijftig man publiek te verwachten was, voelde het alsof hij terug

moest naar zijn beginjaren. Je kunt je er iets bij voorstellen. Je haalde Frank Sinatra ook niet naar de gymzaal van de middelbare school en Paul McCartney zou zich ook hoogst ongemakkelijk voelen op het biljart van feestzaal Concordia. Zoiets moet bij Prince door zijn hoofd gespeeld hebben. Het was bij hem snel gegaan. *Porno Prince* (een bijnaam die hij kreeg omdat hij ooit *on stage*, 'gekleed' in zwarte lingerie met een openvallende regenjas, zijn gitaar streelde en likte als ware het zijn liefje) was in de jaren tachtig nog dolblij geweest met een optreden in Paradiso voor een paar honderd diehards. Maar dat was toen...

Op het moment dat de verlengde limo de bewoonde wereld verliet en de brug richting Almere was gepasseerd, schijnt het grote stilzwijgen te zijn ingezet. Het laatste wat hij fluisterde was: 'Wat is dit in godsnaam?'

Bij de studio aangekomen waren er geen dranghekken, was er geen horde aanbidders die in bedwang gehouden moest worden. De enige levende wezens waren drie jongetjes die op het grasveld naast het parkeerterrein een Champions League-wedstrijd afwerkten. Het maakte het er allemaal niet beter op. Voor Prince was het een bevestiging dat de hele planning van deze Holland-tour volkomen beneden peil was.

De band was hem vooruit gereisd. Bij sterren van dit kaliber is dat gebruikelijk. Er moet langdurig *gesoundcheckt* worden. Daarbij meldt normaal gesproken ten minste één van de begeleidende managers zich in de regiekamer om de in het draaiboek opgetekende shots goed of af te keuren en de kleedkamers te inspecteren. (Zijn alle per fax bestelde dranken en etenswaren ook daadwerkelijk voorhanden?) Kortom, we waren eraan gewend dat zich een meestal zwaarwichtig type meldde om het voorbereidende werk te doen, waarmee de ster niet lastiggevallen moest worden. Maar deze keer was er, tot onze niet geringe verbazing, geen spoor van een dergelijke werkvoorbereider annex soundtester.

De repetities met de virtuoze musici (voor perfectionist Prince was – terecht – alleen het beste goed genoeg) verliepen voorspoedig. De sfeer was gemoedelijk, soms op het baldadige af, maar ook hier kwam

er tot onze verbazing niemand naast onze geluidstechnicus zitten met het verzoek om een koptelefoon, om zo een oordeel te kunnen geven over de kwaliteit van de mix en de balans van de instrumenten. Kwamen Sting, Phil Collins of Cliff Richard, dan was er altijd een doorgewinterde *soundman* met getrainde oren die om ‘iets meer bas of minder *presence*’ kwam vragen en die vond dat de violen uit de synthesizer ‘toch echt wat warmer konden.’ Zo niet bij Prince. En dat had – naar later bleek – grote gevolgen.

Schone nagels, *ladies underwear* en een interview zonder woorden

Voorlopig was de sfeer in de Cinevideo-studio echter verbazingwekkend ontspannen. De musici maakten onderling grappen en met enige regelmaat gingen er duimen omhoog als een plaatje op de monitor ze beviel. Ik stond te genieten.

Maar toen maakte de grote baas zijn entree. Het was alsof de legerleiding de troepen kwam inspecteren. Pink op de naad van de broek. Nagels schoon? Zwijgen! De muziek stopte onmiddellijk, de bandleden sprongen nog net niet in de houding, maar de blikken stonden op eens op ‘strak’ en het was van de ene op de andere seconde doodstil. Prince mompelde een nauwelijks hoorbare ‘*hi*’, vroeg een van de jongens om zijn gitaar in te pluggen en liep naar de microfoon. Volkomen uit zijn hum nam hij nog wel de moeite om uit te leggen hoe de twee nummers opgenomen dienden te worden. ‘U heeft het in de fax kunnen lezen: bij het eerste nummer moet de gitaar gedurende de eerste zeven seconden snoeihard hoorbaar zijn, daartoe loopt er een geluidsband mee. Song nummer 2 gaat *full playback*, inclusief de zang. Alleen de trompettist speelt live mee.’

Daarna werden beide stukken één keer doorgespeeld, terwijl we normaal gesproken altijd rekening hielden met drie of vier repetities, en ging hij terug naar zijn kleedkamer. De laatste twee woorden voor hij naar achter verdween waren: ‘No interview.’

De redactie was des duivels. Iedereen had zich gerealiseerd dat een televisiegesprek met Prince een unicum zou zijn, vandaar dat alle mo-

gelijke informatie was verzameld en dat de zaak inhoudelijk tot in de puntjes was voorbereid. Eindelijk hadden we een van de echte iconen van de *popbizz* in huis, dachten we hem het hemd van het lijf te kunnen vragen over zijn falsettechniek, zijn voorkeur voor optredens in *ladies underwear*, zijn tomeloze energie en ambitie. En dan dit. Een botte weigering om het min of meer toegezegde gesprekje aan te gaan. Niet lang daarvoor had een producer van Joop van den Ende de iets te lastige Grace Jones uit de studio verwijderd, waarop het advies van een van onze redactrices was: ‘Blaas de hele zaak af, ook het optreden. Dat levert bovendien een hoop publiciteit op..’

Gelukkig hoefden we dat voorstel niet te opperen – de meerderheid van ons team kwam al snel weer bij zinnen en begreep dat je twee nummers van een van de allergrootste popmusici uit de geschiedenis niet zomaar aan je neus voorbij laat gaan. Wel kwam een breedgeschouderde verschijning – onderdeel van de entourage – ten overvloede naar de kantine om nogmaals mede te delen dat een interview *out of the question* was. De stemming van de rocklegende was sowieso beneden peil en we mochten onze handen dichtknijpen dat hij niet alsnog had besloten onverrichterzake huiswaarts te keren. Want dit was niet de omgeving waarin hij vond dat zijn talent tot zijn recht zou komen.

Daar kwam bij dat als Prince wél bereid geweest was aan tafel te verschijnen, het allerminst zeker was dat hij enig geluid ten antwoord zou hebben geproduceerd. In het Amerikaanse programma *Bandstand* had hij het kort tevoren gepresteerd om elke vraag te beantwoorden met een ‘ja-knik’ of een ‘nee-schud’. En toen er naar aantallen werd gevraagd (‘Hoeveel jaar is het geleden dat u uw definitieve doorbraak beleefde?’), stak de hoofdgast een aantal vingers op. Een interview zonder woorden. Heel apart, maar tegelijkertijd een angstaanjagend vooruitzicht.

Ook een zeldzame audiëntie van een paar krantenjournalisten van behoorlijke reputatie was uitgelopen op een lachertje. Allereerst mochten de heren een paar uur op een houtje bijten voor de ster zijn opwachting maakte, en daarna slaagde hij erin om elke vraag te hono-

renen met een antwoord van één lettergreep. Toen de lol eraf was, bedankte Prince het gezelschap voor hun belangstelling. Die sessie had precies vijf minuten geduurd!

Het zegt veel over het karakter van de mixer van funk en rock dat hij zich ook in het begin van zijn carrière zelden liet verleiden tot een openbare conversatie (volgens intimi uit frustratie dat hij niet voldoende aandacht kreeg) en dat hij, vanaf het moment van zijn wereldsucces begin jaren tachtig, zijn mond helemaal niet meer opendeed, omdat dit type aandacht van de pers hem niet langer verder hoefde te helpen. Conclusie van een van de zeldzamen die wel tot hem waren doorgedrongen: het is niets anders dan de arrogantie van de extreem verleene. Vooruit dan maar.

Koningin Noor op dinsdag, Elton John in winterjas en een feestje van zes minuten

Dat de *TVshow* zoveel jaren lang een kijkcijferhit was, leverde in elk geval één enorm voordeel op: we hadden na jaren eindelijk de beschikking gekregen over een eigen studio. Ietsje kleiner dan Paisley Park, maar toch. Voor de huidige dagelijkse praatprogramma's is het hebben van een vaste, altijd beschikbare plek vanzelfsprekend, maar in die tijd was het bijzonder dat we bijna op elk gewenst moment een opname konden plannen. Kwam koningin Noor op dinsdag naar Nederland, dan knipten we op die dag de lampen aan, bestelden de cameraploeg en regelden publiek. Elton John heeft het gepresteerd om op een doordeeweekse middag met zijn winterjas nog aan, van achter de piano een nummer te playbacken, omdat hij alleen die middag en op dat tijdstip beschikbaar was. Hij had minstens op een drie minuten durend optreden op paleis Soestdijk gerekend.

De kaartjes voor de opname van Prince hadden we laten verloten onder de echte fans. Stel je je de diepe teleurstelling voor toen ik, vijf minuten voor aanvang, kwam vertellen dat het interview met hun held van de baan was, dat vragen stellen vanuit het publiek ook tot mijn verdriet (en ergernis) een onmogelijkheid was en dat we het dus met de twee afgesproken nummers moesten doen. Je hebt vijf posters boven

je bed hangen van de man die vanwege zijn ijzersterke nummers, zijn onnavolgbare bühne-act én zijn volkomen onafhankelijke geest jouw grote idool is, je weet dat je maar één keer in je leven de kans krijgt om hem van minder dan drie meter afstand te bewonderen en je krijgt te horen dat het hele feest precies zes minuten zal duren! Ik zag de kop-pies gaan hangen.

Toch was ook de positieve spanning voelbaar. Want hoe dan ook: hij wás er! En vanaf het moment dat Prince zijn neus om de hoek van het decor stak, ging het dak eraf. Zó'n uitbundige sfeer, zó'n juichstemming hadden we sinds het afscheidsoptreden van de Engelse groep Take That niet meer meegemaakt. Hoewel de volumeknop van de band op maximaal gestaan moet hebben, kwam het gekrijs vanuit de zaal af en toe nog boven de muziek uit. Ik stond stilletjes aan de zijkant en zag het chagrijnige gezicht van The Artist Formerly Known As Prince plotseling ontdooien. Het was alsof hij zich afvroeg of dit hetzelfde lullige studiootje met die minitribune was waarover hij zich net nog zo had opgewonden. Prince en de zijnen kregen duidelijk een kick van het overweldigende enthousiasme. De twee nummers werden met gejoel, gefluit en een ovationeel applaus ontvangen.

Maar toen: het einde van het optreden. Natuurlijk was er een minutenlange staande ovatie, maar je zág ook de teleurstelling, want de fans waren ervan uitgegaan dat ze hun idool ook nog zouden zien en horen tijdens het interview. Dus legde ik nogmaals uit dat we hiermee al heel blij konden zijn, omdat het, zoals bij menig ander televisieoptreden van deze heer, ook heel anders had kunnen aflopen. Verdrietig, maar met de herinnering aan het fantastische optreden, gingen de fans op weg naar huis.

Vroeger dan gehoopt was het einde oefening. Dachten we. Want een paar minuten later werd er op de deur van mijn kleedkamer geklopt. Een afgevaardigde van het Amerikaanse gezelschap meldde dat Prince zo onder de indruk geraakt was van de sfeer in de studio dat hij alsnog bereid was tot een gesprek, op voorwaarde dat ook bassist Larry Graham daaraan deel zou mogen nemen. (Die Larry was belangrijk in zijn leven: hij bracht Prince in contact met de Bijbel. Daarin ont-

dekte hij de waarde van de ‘vrije wil’ die voor hem – en niet alleen voor hem – het grootste goed was.) Natuurlijk stemden we daarmee in. Het interview ging door!

Ons voltallige tv-ploegje holde naar buiten, want de meeste fans waren al vertrokken. Er dreigde nu een interview zonder publiek plaats te vinden, in een verlaten studio. Er was geen tijd te verliezen. Aanvankelijk leken we overstemd te worden door het geluid van startende brommers, dus het leek op niets uit te lopen. We schreeuwden zo hard we konden: ‘Kom terug, we doen alsnog een gesprek met Prince!’

Tot ons geluk reed de bus met winnaars van een prijsvraag zó rustig weg dat die nog net op de hoek kon worden ingehaald. En toen zag je opeens het afremmen van de brommers, de ‘openbaarvervoerfans’ die op hun schreden terugkeerden, je hoorde het dichtslaan van tientallen portieren van de op het grasveld geparkeerde auto’s. En ik heb nog nooit een mannetje of honderd zo snel hun jas zien ophangen. (De rest hield zijn jack of winterjas gewoon aan om niet het risico te lopen iets te missen.)

Prince en Larry Graham verschenen ten tonele. Vanaf de tribune een nieuwe orkaan van geluid. Er was nog maar één probleem: ik had de kaartjes met vragen – opgesteld tijdens lange voorgesprekken met de redactie en zorgvuldig voorbereid – uit teleurstelling verscheurd en weggegooid. Mede daardoor werd het een allesbehalve gedenkwaardig gesprek. Maar omdat elk woord van Prince voor menigeen een soort eeuwigheidswaarde vertegenwoordigt, hier toch een korte weergave – of in elk geval een aantal losse quotes van wat Prince en Larry Graham bereid waren qua gedachten aan ons prijs te geven:

Ik begon zo: ‘Wij zijn hier bijeengekomen om door iets heen te gaan wat interview wordt genoemd en [*met een cynische ondertoon*] het lijkt alsof u het leuk vindt.’

‘Ik praat meestal via mijn muziek.’

‘*Slave* staat niet meer op uw wang, zo te zien voelt u zich fris, nieuw, meer *funky*, meer geïnspireerd. Hoe komt dat?’

‘Als je jezelf eenmaal vrij hebt gemaakt van alle negatieve krachten,

maak je anders muziek in de studio. Dan denk je niet meer aan de werkdruk, dan denk je alleen aan creëren voor God.'

Ik vroeg hem naar het veelbesproken nummer '1999', dat hij in 1982 had opgenomen. Volgens hem zou de wereld in 2000 vergaan, dus was zijn advies: leef alsof het 1999 is.

'Ik speculeerde over het jaar 1999, want ik heb geleerd dat tijd maar een trucje is.'

Tegen Larry Graham: 'En u volgt hem altijd in zijn, laten we zeggen, specifieke ideeën?'

Larry [*glimlachend*]: 'Nou, hij geeft me de vrijheid om te denken en de vrijheid om me uit te drukken.'

'Waarom lacht u?'

'Ik glimlach omdat die gedachte me blij maakt.'

'Maar bijvoorbeeld wanneer The Artist zegt: "*I celebrate the day*", is dat dan een idee dat u kunt volgen?'

'Elke dag is een geschenk van God. Wij kijken naar morgen, wij kijken altijd vooruit en proberen niet achterom te kijken.'

Toen vroeg Prince aan mij: 'Hoeveel verjaardagen heb jij gehad?'

'Hoeveel denkt u?'

'Nou, ik weet dat jij één verjaardag hebt gehad, toen je geboren werd. Ik vier geen verjaardagen, daarom tel ik de dagen niet en daarom tel ik de tijd niet en dat stelt me in staat om er nog steeds zo uit te zien als tien jaar geleden.' [*Hij stond op en deed een dansje.*]

'Ik zag laatst uw ogen bij de *Muppet Show*, u zag er zo gelukkig uit.'

'Vandaag de dag ben ik elke dag gelukkig.'

'Sinds u de dagen en verjaardagen niet meer telt? Goed... en gelooft u nog steeds sterk in reïncarnatie?'

Prince [*lachte*]: 'Geloof jij nog steeds sterk in het niet dragen van dassen?'

'Ja, ik zag jullie binnenkomen en jullie zien er zo geweldig uit, dus ik dacht: Vooruit, ik trek het meest moderne aan dat ik heb.'

'Je ziet er *sharp* uit.'

'Bedankt. Maar ik moet wél mijn verjaardagen tellen. Is dit het beste album dat u ooit gemaakt hebt?'